

Reč života - novembar 2016.

„Sve mogu u Onome koji me okrepljuje.“ (Fil 4, 13)

Postoje trenuci kada se osećamo zadovoljnima, punim snage, pa nam se sve čini lagano. Drugi put nas preplavljaju teškoće zagorčavajući naše dane. To mogu da budu mali promašaji u nastojanju da volimo osobe koje su pored nas, ili nesposobnost da s drugima podelimo svoj životni ideal. Ponekad nas sustižu bolesti, finansijske teškoće, porodična razočaranja, dvoumljenja i nedoumice, gubitak posla ili ratna opasnost. Sve to nas pritiska i ne vidimo izlaza. U tim okolnostima dodatno nas opterećenje osećaj da smo sami prisiljeni da se suočavamo sa životnim iskušenjima, bez podrške nekoga ko bi mogao da nam bude oslonac.

Malo je osoba tako intenzivno proživljavalo radost i bol, uspehe i nerazumevanja kao apostol Pavao. On je ipak znao hrabro da ustraje u svom poslanju, ne predajući se malodušnosti. Je li bio super junak? Ne, osećao se slabim, krhkim i nepodobnim. Svoju tajnu poverio je prijateljima iz Filipa: „Sve mogu u Onome koji me okrepljuje!“ Otkrio je neprestano Isusovo prisustvo u svom životu. Pa i kada su ga svi ostavili, Pavao se nikada nije osećao usamljeno: Isus mu je bio blizu. On mu je davao sigurnost, podsticao ga da ide dalje i suočava se sa svim nevoljama. Potpuno je ušao u njegov život i postao njegova snaga.

Pavlova tajna mogla bi da postane i naša. Sve mogu kada u bolu prepoznam i prihvatim Isusovu mističnu blizinu. On se poistovećuje s bolom i uzima ga na sebe. Sve mogu kada živim u zajedništvu ljubavi s drugima, jer tada je On među nama, kao što je obećao,^[1] pa me podržava snaga jedinstva. Sve mogu kada prihvatam i provodim u praksu rečenice iz Jevanđelja: one mi pokazuju put kojim sam pozvan da idem dan za danom, uče me kako da živim i ulivaju mi poverenje.

Tako ću imati snage da se suočim ne samo s ličnim i porodičnim iskušenjima, nego i s iskušenjima sveta oko sebe. To može da se čini naivnim, utopijskim, jer problemi društva i naroda su ogromni. Ipak „sve“ možemo u prisustvu Svemogućega. „Sve“ i samo dobro On je u svojoj milosrdnoj ljubavi namenio meni i drugima preko mene. A ako se to ne ostvari odmah, možemo i dalje da verujemo i uzdamo se u naum ljubavi Božje koji obuhvata večnost i svakako će se ispuniti.

Dovoljno je raditi „udvoje“, kao što je govorila Kjara Lubik: „Ne mogu da učinim ništa u tom slučaju, za onu dragu osobu koja je u opasnosti ili je bolesna, u onim tako složenim okolnostima... Dobro, učiniću ono što Bog želi od mene u ovom trenutku: dobro učiti, dobro čistiti, dobro moliti, dobro čuvati svoju decu... a Bog će misliti kako da razreši onaj čvor, uteši onoga koji trpi, reši onaj nenadani problem. To je rad u savršenom zajedništvu. Od nas se traži velika vera u Božju ljubav prema Njegovoj deci, a po našem delovanju Bog može da ima poverenja u nas. To uzajamno poverenje čini čuda. Videćemo kako je tamo gde nismo stigli mi, zaista stigao neko Drugi i sve učinio neuporedivo bolje od nas.“^[2]

Fabio Čardi

^[1] Mt 18, 20.

^[2] Chiara Lubich, *Scritti Spirituali*/2, Città Nuova, Rim 1997, str. 194–195.